

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. május 31.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A PÜNKÖSD ADVENTJE

Énekek: 375,1-2,6-7; 376,3-4

Alapige: Zsolt 104,30; Ézs 32,15

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hálaadással magasztalunk Téged, és úgy érezzük, hogy ketős ünnepünk van. Először is hadd dicsérjünk azért Téged, mert ígéreteid igazak és ámenek, és hogy az ígéretet, ím, beteljesítetted, hogy bátorító Léelkedet mihozzánk elküldötted! De köszönjük Neked, hogy erre a bátorító Léelekre nemcsak a mai napon van szükségünk, hanem a mögöttünk levő napokban, hetekben vagy hónapokban is nagy szükségünk volt erre a bátorító Léelekre a nyomorúságban, a bezártságban, életünk megváltozásában, életritmusunk felborulásában. Olyan nagy szükségünk volt arra, hogy az áldott Szentlélek a maga gyümölcsével ott legyen a mi életünkben, és ott legyen az életünkben az öröm, a szeretet, a békesség, a béketűrés, a türelem valóban! Köszönjük, hogy éppen ezért nem egy ünnepre, egy vasárnapra korlátozódik az, amikor hálát adunk a Szentlélekért, hanem életünk minden napján megtehetjük.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy azért is ünnepelehetünk, mert a gyülekezet egy kisebb közössége együtt lehet már ezen a mostani vasárnapon. Köszönjük hálaadással, Urunk, és engedd, hogy ezért is hadd legyen a mi szívünkben most nagy öröm, hogy néhányan már a gyülekezetből láthatjuk személyesen is egymást, egymásra mosolyoghatunk, egymást köszönhetjük. Köszönjük, Urunk, hogy megengedted, és kérünk, hogy enyhítsd a járványt, hogy majd teljes számban itt lehessen a gyülekezet a templomban, az udvaron, a termekben, gyermekzsivajtól legyen ismét hangos a templomkert. Ó, Urunk, kérünk, hogy könyörülj rajtunk!

Kérünk a megszólaló igéért, hiszen olyan fontos számunkra, hogy szólj, szólj hozzánk, Istenünk, mert a jóság, a kegyelem és az irgalom egyedül a te hangodból szól. Bár feddő szót érdemelve állunk előtted, de tudjuk, hogy amikor feddő szót küldesz nekünk, még abban is a te drága jóakaratom van, mert azt akarod, hogy felkészült nép legyünk, mire Jézus Krisztus visszajön, vagy mire elszólítasz bennünket e földi létből. Kérünk Téged, hogy végy körül most bennünket, szenteld meg a mi szívünket, engedd, hogy a földtől elszakadjunk, és csak tehozzád ragaszkodjunk!

Amen.

Igehirdetés

Isten ígését két helyről szeretném olvasni és a Szentlélek segítségével hirdetni közöttetek. Az egyik a Zsoltárok könyve 104. fejezetének a 30. verse, a másik pedig az Ézsaiás könyve 32. fejezetének a 15. verse. A megnevezett helyen így szól hozzánk Isten ígéje a zsoltárokban: *„Ha kibocsátod lelkedet, újakat teremtesz, és újjá teszed a föld színét.”* Az Ézsaiás 32. fejezetében pedig így van megírva az ige: *„Míg végül kiöntetik ránk a lélek a magasból, és a pusztá termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdőnek látszik.”*

Kedves testvérek, először is nagy szeretettel hadd köszöntsem azokat, akik eljöttek, és azokat is, akik még nem vállalták az eljövotelt, és az istentiszteletet ott-hon hallgatják a számítógép vagy a telefon előtt, és úgy ünnepelnek velünk!

Ha most pünkösöd ünnepén ezt a két ószövetségi ígét olvastam, lehet, hogy furcsa volt, mert ilyenkor az Apostolok cselekedetei 2. fejezetéhez szoktunk. Lehet, hogy a Rómabeliekhez írt levélből vett textust vártatok, esetleg a János evangéliuma 14. vagy 16. fejezetéből, de a két ószövetségi ige alapján azt hozta előm Isten Szentleke, hogy most a pünkösöd adventjéről szóljak! Ha ezt a szót halljuk, hogy advent, akkor mindenkinek a karácsony jut eszébe, és a fülünkben megcsendülnek a karácsonyi énekek. Van, akinek eszébe jut rögtön az advent kapcsán az ünnepi készülődés.

Tehát, ha az advent azt jelenti, hogy „ő jön”, akkor miért ne lehetne a pünkösödnek is adventje? Ahogy a karácsonynak van adventje, ami azt jelenti, hogy „ő jön”, és beteljesedik, a pünkösödnek is van adventje, amely az Ószövetségben is azt jelenti, hogy „ő jön”. A Szentlélek eljön. Hiszen Jézus Krisztus az Újszövetségben úgy beszél a Szentlélekről, hogy „eljön hozzátok a Vigasztaló”. És amikor megtörténik és beteljesedik ott Jeruzsálemben a nagy aratási ünnepen, ahova felmentek a környező népek is mindenünnen a jeruzsálemi templomba, és Péter apostol kiáll és hirdeti a Krisztust, akkor beteljesedik az, amiről szóltak a próféták. Amiről beszélt az Úr Jézus Krisztus: „másik vigasztalót küldök nektek”. Hiszen ő is vigasztaló volt, ő is vigasztalásul jött erre a világra, de azt mondta, hogy majd egy másik vigasztaló fog jönni. Tulajdonképpen ugyanazzal a vigasztalással, amellyel Jézus Krisztus jött, az Atya akaratának teljesítésével, engesztelő kereszthalálával és feltámadásával, ugyanaz a vigasztalás, csak a Vigasztaló lesz más. Erre hivatkozik Péter is, emlékeztek, amikor Jeruzsálem főterén elmondja azt a csodálatos prédikációt, amely szíven üt ott nagyon sok embert, és megtérnek és megkeresztelkednek. Akkor Péter apostol azt mondja: ez az, ami megmondattott Jóel prófétától: és lesz az utolsó napokban, kitöltök az én lelkemből minden testre, és prófétálnak fiaitok, és leányaitok, és ifjaitok látomást látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak.

Tehát, Péter apostol is erről beszél, hogy pünkösödnek volt egy adventje, amely az Isten tervében benne volt, amely az Isten ígéreteiben nyilvánvalóvá lett, és az időnek, a történelemnek egy konkrét napján valóság lett és beteljesedett mindenki szeme láttára. Hiszen az ünnepnek az is a csodája, hogy az az Isten, aki láthatatlanul cselekszik, az ilyen látható formában és ilyen kézzelfogható módon jelentette meg az ő jóindulatát. Úgy, ahogy karácsonykor azt mondják az angyalok: ez pedig néktek a jele: a jászol, a gyermek, hogy ott van. Pünkösödkor is a láthatatlan Isten látható módon cselekszik, hiszen ült mindenikre a kettős tüzes nyelv, hallják, mint-

egy szélnek a zúgását, mert azt érzékelik. Tehát, amit Isten láthatatlanul cselekszik, az mégis érzékelhetővé válik az ember számára, ezért van a pünkösdek is adventje!

Amit az énekben éneklünk, hogy „Mind igazak és ámenek, amik szádból kijötenek”, az ünnepeken azért dicsérjük az Istent, mert nem olyan ad hoc módon történnek az események, hanem minden tervszerűen halad. Istennek van egy pontos terve, és ezt nem lehet siettetni! Jézus mondja: „Nem jött még el az én óráim”, de a másik helyen meg: „tudván Jézus, hogy eljött az ő órája”. Ezeket a terveket nem lehet siettetni, de nem lehet késleltetni sem! Isten hatalmasan cselekszik, és amikor Péter azt mondja: ez az, ami megmondattott Jóel prófétától, akkor nyugodtan mondhatta volna Péter azt: ez az, amiről Ézsaiás írt! Ez az, amiről Jeremiás szólt! Ez az, amiről Ezékiel prófétált! Ez az, amiről a zsoltáros beszélt!

Ezekből most csak két ígét olvastam, és ennek a két ígének szeretném három üzenetét elmondani! Ennek az ézsaiási ígének, és ennek a Zsoltárok könyvében olvasható mondatnak három üzenetét nézzük meg! Az első így fog hangzani: *míg végül*. Úgy van a Szentírásban, olvasom még egyszer az Ézs 32, 15-öt: „Míg végül kiöntetik reánk a lélek a magasból.” Ez a szó fogott meg engem itt a Bibliában, hogy „végül”. Mit jelent ez? Egyrészt azt jelenti, hogy a pünkösdet, a Szentlélek kitöltését valami megelőzi. Valami van előtte, mert azt mondja: végül, legutoljára. Amikor Pál apostol azt mondja: „végül megjelent nekem”, akkor előtte Pál egy nagy felsorolást tesz: megjelent az apostoloknak, megjelent a mezőről jövőknek, ennek, annak, amannak, és végül, mint egy torzszülöttnek, nekem is megjelent. A „végül” azt jelenti, hogy valaminek van előzménye. Tehát, testvéreim, ez a mi számunkra most az ige teljességében azt jelenti, hogy ha Ézsaiás arról prófétált, hogy „végül kitöltetik a lélek a magasból”, akkor azt is el akarta mondani Ézsaiás: de nézzetek arra, ami azt megelőzte! Ne csak önmagában szemléljétek, mert az a végső lesz! Az olyan lesz, mint a pont a mondat végén, vagy mint a levél végén a keltezés, a dátum. Végül... de nézzetek arra, ami előtte van!

És mi volt előtte? Tudjuk, hogy előtte történtek hatalmas dolgok: az Ige testté lett, és lakozott közöttünk. Előtte történt Jézus Krisztus szenvedése, kereszthalála, feltámadása, győzelme, diadala, amellyel érvényre juttatta, hogy a bűn, a halál, a pokol, a Sátán felett ő az Úr, ő a Megváltó, ő a Dicsőség Ura. Végül kitöltök az én lelkemből minden testre – azt jelenti ez, hogy a Szentlélek eljövetele, munkája, személye nem önmagában szemlélendő számunkra, mert a Szentlélek azért jött, hogy erről a Jézusról beszéljen. Ez azért fontos, mert ma nagyon sokan vannak, akik önmagában próbálják a Szentlelket szemlélni. Sokakkal találkozom, akik azt mondják: vettél-e Szentlelket? Betöltött-e már téged a Szentlélek? De a Szentlélek tulajdonképpen egyetlen kérdést tesz fel az embernek: szereted-e Jézust? Sebeinek rejtekében merülsz-e el? Követed-e őt igazán és hűségesen? Hiszen a Szentlélek órája beszél! A Szentlélek őt dicsőíti! A Szentlélek Jézust helyezi a középpontba. A Szentlélek annyit mond: „... lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben.”

Végül kitöltetik a lélek! Milyen szép, amikor egy templom reflektorokkal meg van világítva a sötétben, és amikor a reflektor felgyullad, akkor az egész templom fényárban úszik! A „míg végül” azt jelenti az ígében, hogy mint amikor a reflektor

A PÜNKÖSD ADVENTJE

felgyullad és fényárban úszik Jézus Krisztus keresztje. Fényárban úszik az, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan”; és fényárban úszik az, hogy Jézus él, feltámadt, bizonytalansággal feltámadt. Végül kitöltetik ránk a lélek a magasból – a „végül” jelenti azt is, hogy valami befejeződik. Ennek a szónak az a jelentése itt az igében, hogy valami befejeződött, vagyis a Lélek kitöltése után már nincs Istennek más üdvtörténeti jelentőségű munkája. Ezt nagyon fontos leszögeznünk, testvérek, mert nem kell másra várni! Mikor pünkösd megtörténik, ez azt jelenti, hogy innentől kezdve nem várni kell valamire, hanem hinni kell valamit, mert ott a „végül”! Istennek a mi megváltásunkra hozott terve, akarata, döntése így teljes. Nem befejezetlen, hanem teljes. „Végül kitöltetik a lélek”, és Péter azt mondja: ez az, most történt meg!

Sokan úgy gondolják, hogy majd még jön valami. Vannak keresztyének, akik úgy gondolják, hogy majd még valaminek jönnie kell: még valami nagyszerű dolognak, még valami csodának. Még jönnie kell jelenéseknek; még lesz valami kinyilatkoztatás, még lesz valami csoda!

Ez az ige azt jelenti, hogy befejeződik valami, hogy Isten azt mondja: mindent elétek tártam, amit akartam. Isten azt mondja: minden ki van nektek jelentve, minden ki van nyilatkoztatva, ezeket tanulmányozzátok; ezeket olvassátok; ezeket kutassátok! Kutassátok az írásokat! Miért? Azért, mert minden le van írva, minden ki van nyilatkoztatva! Amikor befejezi János apostol a mennyei Jelenések könyvét, és odaírja: aki hozzátesz, aki elvesz; és várja, hogy „bizony jövel Uram Jézus”, nekünk csak erre kell várni, hogy „jövel Uram Jézus”, másra már nem! Istennek valamiféle új kinyilatkoztatására; a megváltásunk tekintetében, a megszentelődésünk útján valamilyen különleges utasítására nem kell várnunk, mert „végül” az üdvtörténet utolsó nagy alkalmá a pünkösd!

„Végül kitöltetik ránk a Lélek a magasból.” Ezt az időt tehát, testvéreim, nem csodák várására, nem új kijelentés várására, hanem megszentelődő életünk kiteljesedésére kaptuk. A világ misszióra kapta ezt az időt, hogy „hirdessétek az evangéliumot minden teremtnak”, a hívők pedig megszentelődő életükben való megerősödésre kapták ezt az időt.

A második üzenete ennek a két igének az, hogy „kiöntök az én lelkemből” úgy van írva a 104. Zsoltárban, hogy „ha kibocsátod lelkedet”. Nagyon fontos ez a kifejezés, hogy „ha kibocsátod lelkedet”, mert ez a mondat azt jelenti az ember számára, hogy *élete és megújulása az Úrtól függ!* A teremtett világ függőségben van, vagyis, van valami, amit ez a világ önmagától akármennyire igyekezne is, nem tud elérni, nem tud megcsinálni! Azt mondja, hogy a helyreállítás Istentől ered, nem lehet kierőszakolni. Nem lehet visszatartani sem, mint ahogy a szelet próbáltuk volna visszatartani! Higgyétek el, nem lehet, mert a növényeket szeretjük, de a szelet nem annyira szeretjük!

Így mondtam a múlt héten, egy bibliaórán, mert arról az ígéről szolgáltam, hogy „a szél fú, ahova akar, és annak zúgását hallod”, hogy vannak, akik szélirányt szeretnének változtatni, de nem lehet! Nincs szélirány változtatás! Ha kibocsátod lelkedet – ez azt jelenti, hogy az embernek egyetlen esélye van, ha Isten könyörül! Ha Isten ad! Ha Isten ajándékozik! Ha onnan a mennyekből áldást kapunk! Az embernek egy esélye van. Nem az, hogy önmaga kezd el csinálni valamit, önmaga tesz

valamit, hanem az, hogy ráhagyatkozik arra az Istenre, akiről azt mondja Ézsaiás, a Zsoltárok, a próféták meg az apostolok, hogy „ha csak az Isten”!

Ugye, emlékeztek arra az ígére, talán adventben hirdettem egyszer, hogy „ha csak az Isten ablakot nem csinál az égen”! Ők tudták azt, amit nekünk is tudni kellene, hogy minden tőle függ! A Szentlélek munkája, hogy eredményes legyen a mi életünkben, hogy Jézus Krisztusról beszéljen, és szívünkbe helyezze a Krisztus diadalának hasznát, Krisztus jogait, igazságait. Hogyha ezt nem teszi, akkor az összes ünnep rajtam kívüli történelmi tény marad csupán, mert ami pünkösdkor történt Jeruzsálemben, azt nem lehetett meg nem történtté tenni! De itt nem az a kérdés, hogy mi történt Jeruzsálemben, hanem az, hogy mi történt a szívben! Mi történt Jeruzsálemben? Sokan azt mondták: ezek édes bortól részegedtek meg! És erre kellett mondaniuk, hogy nem részegek ezek!

Tehát, nem az a lényeg, hogy mi történt karácsonykor, mi történt nagypénteken, mi történt húsvétkor, mi történt mennybemenetel napján, mi történt pünkösdkor, hanem az, hogy mi fog történni a szívben! Amikor pünkösd történik, és akik ezt hallották, szívükben megkeseredtek, és azt kérdezték: hát akkor mit cselekedjünk, hogy üdvözüljünk? A Szentlélek ezt munkálta a szívükben.

Vagyis, azt hirdeti számunkra ez a pünkösd ünnep, hogy emberi életünk mennyei áldások nélkül üres és sivár! „Ha kibocsátod lelkedet” – mintha azt mondaná az ige, hogy minden ettől függ, ha kibocsátod lelkedet, akkor lesz élet! Ahogy a 121. Zsoltár írója mondja: honnan jön az én segítségem? „Az én segítségem az Úrtól van.” Annyira világosan tudták az Ószövetség hívői, hogy ha Isten Lelke kiárad, annak van következménye! „Ha kibocsátod lelkedet” – te segíthetsz rajtunk egyedül!

A harmadik üzenete az ígének az, hogy „*a pusztá termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdőnek látszik*”, mert ahol Isten Lelke munkál, azt mondja nekünk minden ige a Bibliában, ott az emberi szívben és életben változásnak kell bekövetkeznie! Az megváltoztató erő lesz: a pusztá termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdővé. Amikor a Biblia azt említi, hogy pusztá, akkor mindig eszünkbe kell jusson a bűn, mert ezt a földet a bűn tette pusztává! Isten úgy teremtett, hogy minden az életet szolgálta. Bőség volt és gazdagság, és mindent megadott nekünk, de amikor a Biblia azt mondja, hogy pusztá, sivárság, akkor ez azt jelenti, hogy valami tönkretette, valami letarolta! Lehet, hogy az esőhiány. Lehet, hogy a sáska vagy a pusztító seregek tették pusztává, vagy éppen idegen országok hadserege pusztította el a földet vagy Jeruzsálemet, vagy rombolta le a templomot, de mindig a pusztítás! A pusztában benne van a pusztítás is. Milyen érdekes a magyarban, hogy pusztá és pusztítás azt jelentik, hogy valamit rombolni, valamit eltüntetni. Isten pedig azt mondja az ígében: ha kitöltöd a te lelkedet, akkor a pusztá termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdővé.

Eszembe jutott, hogy vagy huszonöt évvel ezelőtt egy svájci, kedves ismerős házaspár látogatott meg bennünket. Már elég idősek voltak akkor, és Debrecenből hozták el őket autóval. Ahogy jöttek felénk, több falun keresztül, azon a vidéken az a szokás, hogy az utcára meggyfákat ültetnek. A falusi ember minden négyzetméterért kihasznál, amiből esetleg haszna is van. Ez a látogatás akkor történt, amikor a meggyfák teljes virágban voltak. Amikor hozzánk jöttek, a bácsi még

mindig nem tudott felocsúdni a látványtól – pedig Svájcban biztosan látott elég sok szépséget, – és azt mondta, hogy ő még ilyet életében nem látott, hogy ahogy mennek a kocsival, az út két szélén virágzó meggyfák milliárdnyi virággal! „Még ilyet életemben nem láttam!” – teljesen hatása alatt volt még a beszélgetés kezdetén, és mindig csak ide tért vissza: de a meggyfák!

És eszembe jutott ma, testvérek, hogy ilyen, ha a puszta kivirágzik. Az emberi életnek nem ilyennek kellene lennie ott, ahol sivárság van, szótlanság, harag, veszekedés? Ahol a bűn elrontott kapcsolatokat, házasságokat, szülő-gyermek viszonyokat, nem ilyen virágba kellene borulni? Mitől függ? Ha kibocsátod lelkedet... ha az Isten ígérete beteljesedik, ott és akkor kivirágzik a puszta! Erre várjunk! Nem új pünkösdre kell várni, ahogy a karizmatikus irányzatok második áldásra várnak, hogy jön valami új hullám majd! Nem! Azt kell kérni, hogy Uram, a szívemet virágozd be! Uram, a szívemet, amely olyan sivár lett, közönyös, közömbös, érzéketlen, bántó, sértő, ott virágozz be mindent! A puszta termőfölddé legyen, hogy az életnek legyen áldása! Áldj meg, hogy áldássá tudjak lenni mások számára! A puszta termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdővé.

Elgondolkoztam azon, hogy mit jelent, hogy a puszta termőfölddé lesz. Ezt még csak értettem, de mit jelent az, hogy a termőföld meg erdővé? Hogy a puszta termőfölddé lesz: az érzéketlen szív érző szívvé, a megtéretlen szív megtérővé, a kőszív hússzívvé lesz, ez rendben van, de mi az, hogy a termőföld erdővé lesz? Úgy értettem meg ezt, hogy akiknek az életében Isten Szentlelke a Jézus keresztjét fel-emelte és megváltattak, azok se elégedjenek meg azzal a terméssel, amit eddig teremtek, hanem törekedjenek többre!

Tehát a hívőknek azt mondja ez az ige, hogy a hívő a megszentelődés útján járjon hűségesen, mert még van tovább! Hogy mondja Pál? „Nem mondom, hogy már elértem, vagy már tökéletes volnék. De egyet cselekszem”, amik mögöttem vannak, hátrahagyva, célegyenest igyekszem”. Pál apostol élete termőföld, de azt mondja: én nem ülhetek ölbe tett kézzel, hogy most már semmi dolgom nincsen, mert még a termőföld is lehet erdővé! Ismeritek talán azt a Halleluja éneket, amely úgy kezdődik, hogy „Több szentséget árasz, több lelkesedést, Több könnyet a bűnért, több béketúrést, Több hitet, Uramban, több megnyugovást.” Az egész ének arról szól, hogy „többet”, mert a termőföld meg legyen erdővé!

A puszta legyen termőfölddé! Isten csodálatos munkája folytán új ugar jöjjön létre! Legyen termés! Lehet, hogy harmincszoros lesz, de törekedj a százszorosra! Még lehet többet teremni! Még lehet többet végezni! Nem mondhatjuk azt, hogy mindent elvégeztem, mindent megcsináltam, hanem a hívő ember érezze úgy, hogy nem, még mindig lehetett volna többet! Ha mindazt elvégeztétek is, amik parancsoltattak nektek, mondjátok, hogy haszontalan szolgál vagyunk, mert csak azt cselekedtük, ami a kötelességünk volt. De ez is kitől függ? Nem tőlem. Isten tovább munkál az életben, és adja továbbra is az ő ajándékait. Ezeket én használom, és ezekkel lehetek csak erdővé; a termőföld is erdővé. Még van tovább testvérek!

Egyszer valaki azt mondta nekem, mikor hívtam evangelizációra, aki egyébként egy nagyon komoly hívő testvérem volt, és hallatlanul szerettem, már hazament az Úrhoz: tiszteletes úr, nekem már nem tudnak újat mondani! Testvérek, én úgy vagyok, hogy nekem ez a mostani ige is új volt! Nekem, a lelkipásztornak

is szégyenkezve, de örömmel kell elmondanom, hogy még mindig tud újat mondani a Biblia! „E régi hír örökre új”, mint ahogy a friss kenyérre sem mondjuk, hogy már annyi kenyeret ettünk, nem eszünk többet! Ha a frisset elénk teszik, ugyanúgy megesszük! Nem lehet azt mondani, hogy itt vége!

Eszembe jutnak a falvaink, ahol az öregek azt mondták egyszer csak, hogy ők már elég öregek, ők már többet nem jönnek templomba! Mi az, hogy többet nem jön? Hát a hívó ember, ha térden csúszik is, még akkor is elmegy a templomba! Hadd mondjam el, hogy ezek az öregek azért térden csúszva a kis kertjüket akkor is gondozták, hogy egy szál gaz ne legyen benne, ha csak térden csúszva tudták csinálni! Amikor elért egy bizonyos kort, akkor már többet nem jön, mert ő már úgy-mond öreg!

Kedves testvérek, lássuk meg, hogy a hívó ember azt mondja: igen, Uram, végig meg szeretném állni a nagy tusát, miközben erőt te adsz nekem! Van még tovább! Van még több! Több kedvesség, több szeretet, több megbocsátás, több irgalom! Kített volna belőlem több! Még nem mondom, hogy erdő, de a felé szeretnék menni! A pusztát termőfölddé lesz, a termőföld pedig erdővé, hogy teremjünk gyümölcsöt az ő dicsőségére! Hasson át bennünket Isten Szentlelkének az ereje, áldása és munkája!

Azt hallottuk először tehát, hogy „végül”, ami azt jelenti, hogy Isten mindent elkészített úgy, ahogy a példázatban van: tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és minden kész. A pünkösöd azt jelenti, hogy rátette Isten a koronát az ő üdv-tervére és Jézus Krisztus által elvégzendő munkájára, a váltságra. Ott van a korona. Ott van a pont. Most már nem várunk kell valamit, hanem inkább hinni kell mindezeket, hogy Jézus Krisztus ezzel szembesíti az emmausiakat: mindazokat, amik meg vannak írva, nem hittétek! Nem előrefelé kell itt nézni, második áldás felé – mondom, Jézus Krisztus várásán kívül, mert ez van még hátra, ezt kell várunk – hanem nézni kell az Írásokat! Életnek beszédét tárta elénk, le van minden írva, nincs más kijelentés!

Másodszor arról hallottunk, hogy életünk és hitéletünk egyedül Istentől függ: ha kibocsátod lelkedet; de az az Isten, aki cselekszik, értünk cselekszik, nekünk cselekszik, az embert tartja szem előtt!

Harmadszor arra figyeltünk, hogy a pusztát termőfölddé lesz. Virágozzon ki az életünk! Akik úgy gondolják, hogy az ő életük egy pusztát; a házasságuk csődbe jutott, zsákutcába ment; valami miatt úgy érzik, hogy minden sivár; ne felejtsek: ha kitöltök az én lelkemből, akkor a pusztát termőfölddé lesz! Akkor kivirágzik a Lélek gyümölcsének virága; a szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jó-ság, hűség, ami ott le van írva csodálatosan az Újszövetségben, annak a virágait hordozd! A termőföld pedig erdővé lesz, mert még van tovább. Ne mondjuk azt, hogy most már elértük, vagy tökéletesek vagyunk, mert még van tovább!

Legyen több az életünkben a szentség, több a bűnbánat, és több legyen az Úr iránti hála, szeretet, szolgálat! Pünkösöd ünnepe hadd írja be szívünkbe ezeket az igéket!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, ahogy énekelni fogjuk majd, azt most imádságban is hadd kérjük, hogy jövel mihozzánk is, részeltess ajándékaidban, lakozzál mi bennünk, mint élő templomaidban! Köszönjük, hogy tudhatjuk, mert megismertük és elhittük, hogy te vagy a Krisztus. Tudjuk, hogy tőled függünk, tőled függ a mi egész életünk és lelki életünk. Te könyörültél rajtunk, te ajándékoztál meg bennünket a hit ajándékával. Te indítasz bennünket a megszentelődés útján, hogy azokban a jócselekedetekben járjunk, amiket te készítettél el. Nem azokban, amelyekről mi azt gondoljuk, hogy azok jók, hanem amelyeket te készítettél el nekünk.

Kérünk Téged, Urunk, hogy fogadd hálánkat, amiért kitöltötted Lelkedet, és amiért az evangélium, a Krisztusról szóló beszéd hirdettetik! Köszönjük, Urunk, hogy a Lélek ma is fú, ahova akar, és zúgását halljuk. Köszönjük azokat az életeket, akik kivirágoztak a te csodálatos, drága, megváltó hatalmad erejében, áldásában, virágba borult az életük, pedig azelőtt sivár volt. Köszönjük, hogy sokan elmondhatjuk ezt, hogy mióta a szívünk lakója vagy, mióta tudjuk, hogy te vagy a mi Megváltónk, azóta lett más az életünk. És bocsásd meg, ha úgy gondoltuk, hogy már eleget tudunk! Bocsásd meg, ha úgy érezzük, hogy már mindent megtettünk! Kérünk Téged, hogy a termőföld hadd legyen erdővé! Több szentséggel járjunk, több lelkesedéssel, több könnyel a mi bűneink és bukásaink miatt, és még több szeretettel, mert te annyira szerettél bennünket!

Kérünk Téged, hogy áldd meg egész közösségünket ezen az ünnepen, itt az istentiszteleteken vagy otthonaikban hallgató testvéreinket! Eléd hozzuk, Urunk, a betegeinket. Tudjuk, hogy ha kitöltöd Lelkedet, akkor megbátorodnak, megbizonyosodnak, akkor türelmesek lesznek. Eléd hozzuk azokat a testvéreket, akik gyászt hordoznak. Ha kibocsátod Lelkedet, akkor megvigasztalódnak, sebeik bekötöztetnek. Eléd hozzuk, Urunk, gyermekeinket, fiataljainkat, a vizsgázókat.

Köszönjük Neked hálaadással, hogy mindent kezedbe tehetünk. Te vagy a mi Urunk és Istenünk. Te vezess bennünket mindhalálig, és azután is, amikor láthatjuk a te orcádat, Jézusunk!

Ámen.

376,3-4. ének

3. Jövel mihozzánk is, részeltess ajándékaidban,
Lakozzál mibennünk, mint élő templomaidban!
Adj hitet, adj jó reménységet,
Adj szentid között egyességet,
Békességet és idvességet.

4. Oszlasd el homályos elménknek tudatlanságát,
Enyhítsd meg elepedt szívünknek szomorúságát;
Éreztessed még itt létünkben
Az örömet a mi lelkünkben,
Melyet adsz örök életünkben!